

MISSCHIEN MOET IK WAT VAKER PROTESTEREN

MAUD AGUIRRE OTEQUI (1964)

Heel wat beelden kwamen voorbij en toen viel mijn oog op een potloodtekening heel fragiel. Misschien was het net dat wat ik zocht. Want ook ik voelde mij fragiel met het oog op dit interview mijn allereerste interview. Je bent beginnend met zoveel vragen. Bewondering voor de mensen die het kunnen, afkeurend voor de mensen die er niet in slagen. Twee mensen die elkaar vreemd zijn. Eentje met een verhaal, eentje wachtend op een verhaal. Dat verhaal kwam er en was nog veel mooier dan ik kon hopen. Het is zo belangrijk dat we zulke verhalen blijven vertellen in welke vorm dan ook. Valeria Luiselli treft dit heel goed in haar gedicht:

Verhalen vertellen

Lost niets op.

Het herstelt geen

verwoeste levens.

Maar het is een manier

Om het ondenkbare

te begrijpen.

Soms gebeurt het ondenkbare

Het boek Amama (grootmoeder in het Spaans) is haar afstudeerproject. Een verhaal dat ons meeneemt naar een burgeroorlog in Spanje het jaar 1937. Een vrouw op een bootje met negen kinderen, een vrouw met één wens: een betere wereld voor haar kinderen. Deze vrouw is Maud haar grootmoeder. Het verhaal wordt verteld vanuit het perspectief van Amama. De potloodtekeningen zijn enkel zwart-wit. Een zeer bewuste keuze, want voor Maud is een potloodtekening een eerlijk en sterk medium. Je kan niets verbloemen, het moet er recht op zijn. Amama is 30 jaar geleden gestorven maar dit verhaal is heel actueel. Het is een thema dat in veel van haar werk naar voor komt. Het zoeken naar een betere - en rechtvaardigere wereld. "Ik kan sommige dingen die in de wereld gebeuren niet loslaten. Sommige mensen gaan protesteren. Ik probeer van mijn protest een beeld te maken. Ik zie mezelf niet als een kunstenaar. Misschien moet ik wat vaker gaan protesteren", zegt Maud.

Een manier vinden om alles te begrijpen

Ik vraag haar hoe ze al die prikkels verwerkt en deze omzet in beelden. Ze leest veel en doet heel veel onderzoekwerk. "Maar het is telkens een heel persoonlijk proces. Vanaf je er andere mensen bij betreft worden je ideeën beïnvloedt. Er bestaat een kans dat je dingen gaat aanpassen of dat je begint te twijfelen, de onzekerheid in mijzelf", zegt Maud. "Dat was ook zo mooi aan mijn opleiding. Mijn docent had geen woorden meer nodig. Ze wist precies hoe sommige prikkels bij mij binnenkomen en hoe ik deze verwerk in mijn beelden. Soms word ik omver geblazen door foto's. Bij een reis naar Mexico zag ik muurschilderingen die me enorm raakten en tijdens mijn opleiding kwam ik in contact met keramiek. Ik laat me inspireren door andere kunstenaars, ja dat zijn er wel veel. Maar Louise Bourgeois en William Kentridge behoren tot mijn favorieten. Het is geweldig hoe zij een maatschappelijk statement kunnen omzetten tot kunst. Vanaf mijn kindertijd was Matisse er. De Chapelle du Rosaire in Vence, wat hij daar doet met simpele lijnen". Onze internetverbinding hapert maar ik hoor de passie. De laatste tijd is Maud vooral bezig met textiel. Alle protesten in de wereld probeert ze met stiksels te visualiseren. Als we naar het verleden kijken werd deze techniek vaak gebruikt om gehoord te worden. Het werk kreeg de naam "Do you hear the people." Een slogan die gebruikt werd in de protesten in Hong Kong. Voor de toekomst komen er hopelijk nog nieuwe opdrachten. Zoals het werk bij Kamiano in Antwerpen. De opdracht kreeg ze bij het 25 jaar bestaan van deze daklozenorganisatie. Hiervoor trok Maud naar Portugal het land van de keramiek, werkte in een keramiekkabine aan de "7 werken van barmhartigheid".

Haar opleiding is ten einde, de jury wacht nog. Wachtend op tijden dat we elkaar weer mogen ontmoeten. Weer kunst mogen bekijken en ervaren. In de wereld waar we nu in leven zullen er nog veel protesten volgen. Hopelijk worden al die stemmen gehoord in de wereld. Maar misschien nog belangrijker dat deze stemmen mogen spreken. Al vond ik het wel heel fijn deze stille stem te mogen horen. *Het lost niets op maar we begrepen elkaar.*

Marianne